

Pesmi

Molitev

*Ne moje krvave roke
ne moje izdajalsko srce
te nista ustavili.
Kot mrzli dež v novembrski noči,
kot praznota, ki se širi odznotraj,
si prišel.
Si res ti?
Kdo si?*

*Po mojih žilah se razliva svinec.
Z vsako besedo mi odpade kos jezika.
Z vsako lažjo se razblini zvezda.
Zakaj si prišel?*

*Pohodil sem rože v blato. Z naslado.
S krepkimi prsti zahrbtnega boga
sem iztikal otroške oči.
V drobovju se mi zdaj odpira ponor sveta.
Zakaj me gledaš?*

*Zakaj
postaja
tišina*

svetla?

Sobota

*Sklonjeni nad pesek brez sledi
iščemo.
Kakor vroč vosek kapljajo
nanj naše misli
in ponikajo brez sledi.
Rože, sanje in obup
potresamo po njem;
neslišne prošnje in notranje krike
prižigamo
nad nevidnim breznom,
v katerem izginjamo
brez sledi,
na ta nedotaknjeni pesek
poklekamo,
da bi stopili vase,
da bi goli in neponovljivi
okusili mleko dolgega jutra,
po katerem živimo,
po katerem umiramo
brez sledi.*

Novembrska noč

*Brezšumno se olistavajo
drevesa zvezd
nad oknom neke najemne mansarde,
nad opuščeno tovarno,
nad parkom na drugi strani proge.
V stoletje nevere
zarisujejo prsti poletne noči
iste črke
kot v vsa stoletja.*

*Črke molka.
Besede brez hrbtne strani.
Krvave sledi v zraku.*

*Odkril sem jih šele v neki drugi noči,
ko so zvezde ostre
in poslopja ob progi črna
od nostalgije po neznanem.*

*Tako daljne in zgubljene
sem jih prvič prebral
in prvič sem uzrl sebe
v zrcalu minevanja.*

*Črke molka v novembrski noči,
jaz, podoba, ki je in ni,
in sledi, ki se izgubljajo v črni zrak.*

Divji kostanj

*Škrlaten žarek
je prebodel
otroško srajco.
In spet ...
In spet ...
O koliko ran!
In koliko svetlobe!
Koliko cvetnih stožcev
na teh vejah poje,
da se življenje še ni začelo!
Zato ves utripaš od Boga.*

Bezgov cvet

*O čipkasti prtič
z vzorcem mrtve sreče,
še nepozabnejši
v tej brezupno mili noči,
ko barke svilnatih vonjav
drsijo skozi obzorje
in je vsaka rana
sladka od neba!*

Ciprese

*Ves čas letijo drugam.
Kot da hočejo prebosti obzorje.
Tako
na svojih koničastih vrhovih
nosijo nebo.
In zmerom so same:
vsaka zase
iz nemira in lepote dni
tke svoj temni mir.
Ko gledam
zamolklo zlato
njihovih drobnih storžev,
pijem noč
in jem tišino
in slišim
cvetoče glasove umrlih.*

Jutro v magnolijah

*Ob nedeljsko opusteli cesti
so vzplapolali binkoštni jeziki.
Jezik žalosti, jezik želje, jezik sreče –
kdo jih razplete?
Kdo še razpara tkanino življenja?*

*V mladem zraku krožijo ptiči,
vidni in nevidni,
pijani ognja,
pijani besede,
iz katere je svet.*

Kot čebela

*Kot čebela na spominčice
seda misel
na črepinje tvojih besed.
Poljublja jih, poljublja:
eno za drugo,
dokler se ne zlepijo z njeno krvjo.
Bele besede,
bele in cele.
Povite z mojo bolečino.
V sinjih madežih sije nebo.*

Doma

*Sneg zelenja
v brezimni noči.*

*Roji zmot,
roji prošenj
na vejah enega drevesa.*

*Neizrekljivo
so obmirovale
zlate črede
nad brezpotjem.*

Prebujenje

*Trenutek,
zasajen v sredico,
prelomi os.*

*V režah časov
se prižigajo
resničnejše zvezde.*

Pristnost

Zrak je vlažen od minulega.

*Nočni vonji
dolbejo nebo.*

Življenje se zbira.

Zvezde

*Dolgo umira dan
v temnejšo modrino.
Vode poletnega somraka
plivkajo navznoter.*

*Strašni mir nemisljivega -
zvezde.*

Srce

*Ne roka ne glava
ne koža ne kri,*

*ne zvezda ne voda,
ne zemlja ne veter,*

*ne tek ne mir,
ne zev ne red,*

*ne hiša ne kamen,
ne mesto ne gora,
ne polje ne gozd,*

*ne prej ne potem,
ne vedno ne nikdar,
ne tu ne nikjer.*

Beseda, najbližja molku.

Oblaki

I

*Breztežni kakor ti
lebdijo
nad črnim Krimom,
uročeni z lahkotnostjo azura.
Stojijo.
Molčijo.
Živijo.*

II.

*Samo v tej sinji uri
kraljujejo.
In vse je v svetlem ravnotežju.
Nikoli več taki,
za zmerom taki –
ponosne zvezde minljivosti
visoko nad grobom
čistega življenja.*

III.

*Na teh svetlih blazinah
počiva veter.
In v trenutku se zlomi dan.
V trenutku švistnejo kopja teme.
V trenutku vsi odhajamo,
in nihče ne ve kam.
S teh rožnih skal se zopet dvigne
in potegne ognjeno črto
kdovekam.*

IV.

*Nikoli več taki,
za zmerom taki.
Stojijo.
Molčijo.
Živijo.*

Živijo.